

LINDA VAN RIJN

Provence

Thriller

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

Proloog

Er klopte helemaal niets van. Het goudgele licht van de zon, de beige huisjes van het kleine dorpje dat opdoemde, de uitgestrekte paarse lavendelvelden die zich aan de linkerkant van de weg uitstrekten. Te hard reed Nadia het dorpje in. Voor een stoplicht op een verlaten kruising trapte ze op de rem. Op het verzakte trottoir strekte een zwarte kat zich loom uit. Niets of niemand leek hier haast te hebben. Niemand, behalve zij.

Ze keek naar haar handen, waarmee ze het stuur omklemde. De knokkels waren wit van het knijpen. De vingers deden pijn. Het roffelen van haar hart werd niet minder en ongeduldig keek ze naar het rode licht. Op de kruisende weg was geen enkel voertuig te bekennen. Toch weerstond ze de verleiding om gas te geven. Het laatste waarop ze nu zat te wachten was een ongeluk. Geen aandacht trekken. Stilletjes naar huis rijden. Nooit meer terugkeren.

De auto schoot bokkend naar voren toen het licht op groen sprong en ze het gaspedaal intrapte. Rustig blijven, maande ze zichzelf opnieuw. Maar haar lichaam leek niet te horen

wat haar gedachten zeiden. Haar lichaam wilde alleen maar vluchten.

Ze reed het dorpje uit – woonde er überhaupt iemand? – en verhoogde haar snelheid. Je mocht hier tachtig. Ze dwong zichzelf de cruisecontrol aan te zetten, al voelde het alsof de auto in slakkengang vooruitkroop. Een tegenligger kwam haar tegemoet. Haar hart miste een paar slagen toen ze zag dat het een politieauto was. Ze hapte naar lucht. Hadden ze... Dus toch...

Haar handen gleden bijna van het stuur toen de auto haar passeerde. Ze draaide haar gezicht weg. In haar achteruitkijkspiegel controleerde ze nerveus of de auto niet omkeerde. Eén keer keek ze, twee keer... Uiteindelijk verdween de wagen, het dorpje in. Nadia haalde diep adem, maar opluchting bleef uit. Het kon niet goed gaan.

De ingeblikte vrouwenstem van het navigatiesysteem droeg haar op om rechtsaf te slaan. Nadia haalde haar voet van het gaspedaal. Op een ander moment, in een ander universum, zou ze misschien oog hebben gehad voor de wijngaarden in de brandende middagzon. Het chateau in de verte, waarvan de naam waarschijnlijk in zwierige letters op etiketten gedrukt stond. De bergen verderop, zoveel schakeringen van

groen, badend in het licht.

Maar oog daarvoor had ze niet. A8 stond er op een bord en ze nam de bocht te hard. De snelweg, het noorden, naar huis, dat was het enige wat ze wilde.

‘Mama?’ Naast haar klonk een slaperige kinderstem. Nadia stak haar hand uit en raakte even het been van haar dochter aan. Romée knipperde tegen het licht. Ze was meteen bij het vertrek uit het hotel in slaap gevallen. Niet vreemd ook, na wat er vannacht was gebeurd. ‘Waar zijn we?’

‘Onderweg naar huis, lieverd’, zei Nadia en ze voelde haar keel dik worden bij dat woord. Huis. Er was geen plek op de wereld waarnaar ze nu meer verlangde. Ze had hier nooit moeten komen. Zich nooit met deze mensen moeten inlaten...

Hoofdstuk 1

Hoewel het nog middag moest worden, brandde de zon op haar hoofd en wilde Nadia Schutte dat ze een hoed had opgezet, zoals veel andere gasten wel hadden gedaan. Ze keek om zich heen in de enorme tuin van het al net zo enorme kasteel en voelde zich een tikje underdressed. En dat ondanks de belachelijk dure jurk waarvan ze zich verplicht had gevoeld die aan te schaffen. Dat sloeg nergens op, dat wist ze zelf ook wel. Op de uitnodiging had immers duidelijk gestaan dat het bruidspaar de bruiloft graag casual wilde houden, al had Nadia moeite dat te rijmen met de weelderige – en zo te zien peperdure – bloemstukken, het speciaal voor de gelegenheid neergezette trouw-prieeltje en de twee met bladgoud beklede stoelen die eronder stonden. Er was niets casuals te bekennen in de hele setting, maar gezien het bruidspaar zou dat haar niet moeten verbazen. Die waren immers zelf ook verre van casual.

Naast haar was Romée op haar hurken gaan zitten om een roze bloemetje te bewonderen, dat dapper door het grind heen was gegroeid. ‘Kom mee’, zei Nadia tegen haar dochter en

trok haar aan haar hand overeind. ‘We moeten deze kant op.’

‘Waarom kan ik niet hier blijven als ze gaan trouwen?’ vroeg Romée, bevangen door zoveel pracht en praal in de tuin. ‘Ik zal heel stil zijn.’

Dat wist Nadia eigenlijk ook niet. Omdat er geen kinderen gewenst waren bij de ceremonie, maar dat antwoord wilde ze niet hardop geven. ‘Het wordt vast leuk bij de oppas. Ik heb gehoord dat er een springkussen is.’

Romée, duidelijk niet overtuigd van de waarheid van haar moeders woorden, kwam langzaam overeind. ‘Moet ik daar lang blijven?’

Als het aan mij ligt niet, wilde Nadia zeggen, maar ze antwoordde: ‘Als Leila en Bram getrouwd zijn, mogen jullie met z’n allen de rozenblaadjes gooien en daarna gaan jullie nog spelen en eten en vanavond brengt een van de nanny’s je naar bed.’

‘Ik wil dat jij mij naar bed brengt.’

‘Kijk daar!’ wees Nadia, toen ze de hoek om waren geslagen en niet één, maar twee springkussens in het zicht kregen. Eentje in de vorm, en kleuren, van een prinsessenkasteel en eentje vol met afbeeldingen van ridders en draken. De speeltoestellen bewogen wild heen en weer door de kinderen die er al op stonden te sprin-

gen. ‘Wauw’, zei Romée en ze leek al vergeten te zijn dat ze hier niet naartoe wilde.

Er kwam een meisje van een jaar of twintig op hen af, gestoken in een beige broek en een witte blouse met daarop een logo met het woord ‘nanny’ erin. Ze begroette Nadia in het Engels en stelde zich daarna voor aan Romée. Die sprak geen woord Engels, maar dat leek geen van beiden te deren en na nog een vluchtige omhelzing van haar moeder liep Romée linea recta naar de springkussens. Nadia keek haar verwonderd na. Het had bijna een jaar geduurd voor Romée zich ’s ochtends zonder problemen liet overdragen aan de kleuterjuf.

‘Zijn er dingen waarmee we rekening moeten houden?’ vroeg de nanny, die zich als Claire had voorgesteld. Haar Franse accent droop van haar Engels af, wat eigenlijk wel charmant was.

‘Dat ze geen Engels spreekt’, zei Nadia, maar dat was volgens Claire geen enkel probleem.

Nadia vulde haar kamernummer en telefoonnummer in op een lijst, zette haar handtekening om ermee akkoord te gaan dat de nanny’s haar dochter te eten zouden geven – zou iemand dit weigeren, vroeg ze zich vertwijfeld af – en zwaaide daarna nog even naar Romée. Haar dochter zwaaide terug, maar kwam niet

van het springkussen af.

Nadia keek op haar horloge. Nog bijna drie kwartier voor het begin van de ceremonie.

Om de tijd te doden besloot ze een rondje te lopen. Ze waren gistermiddag pas aangekomen in het kasteel, al waren ze al een paar dagen in Zuid-Frankrijk. De kamerprijs in het kasteel was zo bizar hoog dat Nadia voor het geld dat ze hier voor één nacht betaalde, ergens anders drie nachten kon boeken. En van dat kleine, pittoreske hotelletje in een al even pittoresk stadje had ze enorm genoten. Romée trouwens ook, ondanks het gebrek aan een zwembad, speeltuin en al die dingen die kinderen leuk vonden. Gewoon samen struinen door de strajtes, eten op een terrasje en rondsnuffelen in typisch Zuid-Franse winkeltjes, was genoeg geweest.

Nadia keek om zich heen. Het kasteel was sprookjesachtig, de diverse tuinen eromheen perfect onderhouden. Toen ze aankwamen, had ze haar ogen bijna niet kunnen geloven. De met beige kiezels bestrooide oprijlaan werd aan weerszijden geflankeerd door glooiende lavendelvelden en aan het einde van de laan rees het kasteel dan groot en majestueus op. De zandkleurige steen van het gebouw vormde

een prachtig contrast met het donkere groen van de hoge heuvel erachter. Rondom het kasteel – het hotel, eigenlijk, maar in haar hoofd bleef ze het liever het kasteel noemen – waren enkele tuinen aangelegd, waar rozen en ook weer lavendel de boventoon voerden, maar waar ook kruiden verbouwd moesten worden, aangezien de geur van lavendel werd vermengd met die van rozemarijn en tijm. Op een van die gazons stond nu alles klaar voor de trouwceremonie. Nadia wandelde over een slingerend pad tot ze uiteindelijk aan de voorkant van het kasteel uitkwam. De grote, houten deuren die in vroeger tijden als toegangspoort hadden gediend, stonden nu permanent open. Moderne schuifdeuren verschaften toegang tot de hal en de receptie. Nadia liep naar binnen en bleef even staan om te bewonderen waar ze gisteren zomaar aan voorbij was gelopen. Haar blik viel op de vele schilderijen die waren opgehangen aan de uit ongelijke stenen opgetrokken muren.

Van hoog bovenaan de trap staarde een man op haar neer. Nadia bleef staan om te kijken en vroeg zich verwonderd af waarom de man zo boos keek, tot ze zich realiseerde dat alle mannen op de schilderijen in de hal boos ke-